

Mlázovický zpravodaj

Z obsahu vydání:

- hasičský bál
- střípky z městečka
- nový vodovod

Číslo 3

Březen 2014

Ročník 18

Neplánovaný zásah šetří městečku velké objemy spotřebovaného plynu HAVÁRIE KOTELNY RADNICE URYCHLILA JEJÍ REKONSTRUKCI

Závažná porucha topení v budově Radnice vyvolala urychlenou výměnu starého systému. Nová technologie výrazně šetří městečku peníze.

Štěstí v neštěstí. Tak lze jednoduše popsat vážnou situaci, ve které se ocitla třetina budovy Radnice a jejích součástí na přelomu roku. Se starou kotelnou byly sice problémy již několik let, ale nyní byl verdikt jednoznačný. Neopravitelná závada systému regulace znemožnila její další provoz. Navíc, výrobce zařízení ukončil již před několika lety činnost. To vše uprostřed zimy.

Nejprve došlo k provizornímu zprovoznění kotlů s manuální obsluhou, protože bez topení nemohl fungovat obecní úřad ani další části budovy. Dále bylo zvažováno, zda vyměnit regulaci a kompletní elektrickou část nebo provést generální rekonstrukci. Vzhledem ke stáří a technickému stavu jednotlivých komponent, byla naplánována úplná výměna topného zdroje. Při rozhodování hrál roli také předimenzovaný výkon dosavadních kotlů, které původně sloužily pro vytápění rozsáhlého společensko-správního komplexu. Jejich další provoz by spotřebová-

val zbytečně velké množství plynu, otázku vyvolávala také hranice životnosti.

Aby nebyl problémům konec, rekonstrukci zkomplikovala pomalá dodávka některých částí nového systému od zahraničního výrobce. Po jejich dodání se konečně odborná firma pustila do rozsáhlé akce. Instalovány byly nové kotle. Nyní budovu vytápí úsporná plynová kondenzační technologie. Úpravou prošel komín, plynová přípojka i napojení na stávající rozvody. Zcela nové je měření a regulace. Moderní zařízení umožňuje komfortnější obsluhu, především je však velmi úsporné při spotřebě zemního plynu.

Jako velmi pozitivně se s odstupem času jeví rozhodnutí zastupitelů postupně oddělovat jednotlivé části budovy a zřizovat pro ně vlastní topení. Od roku 2007 tak byl postupně od kotelny odpojen sál, hospoda, tělocvična a přístavba. Pokud by zůstal zachován původní systém, městečko by se při vzniklé situaci, kvůli neodstranitelné vadě, dostalo do slepé uličky. Muselo by vynaložit velké prostředky a obnovit kotelnu v původním rozsahu, který by byl velmi neperspektivní a neekonomický.

Díky přijatelnému počasí bylo možné udržet Obecní úřad v provozu, i když se tři dny netopilo. Již první dny po spuštění nové kotelny ukázaly výhodnost celé investice. Úspora při spotřebě zemního plynu dosahuje kolem neuvěřitelných 60ti procent, což znamená, že se celá akce zaplatí za pouhé čtyři roky. Odzvonilo i velké nespolehlivosti systému reprezentované nekonečnou řadou poruch a závad.

PODĚKOVÁNÍ

Chtěli bychom touto cestou poděkovat mlázovickému domovu důchodců. Všem sestřám a dalším pracovníkům, za péči o naši maminku, paní Marii Tejmlovou. Svým profesionálním přístupem a vlídným slovem jí zpříjemnily poslední chvílky života.

Děkují dcery Marie, Ladka
a Olga s rodinami

DĚTSKÉ ÚSMĚVY OZDOBILY JARNÍ ODPOLEDNE

V sobotu 1. března 2014 zamířila většina dětí a jejich blízkých na dětský maškarní karneval, který na sále Radnice uspořádala mateřská školka společně s rodiči.

Zpočátku měli organizátoři obavy, kolik na karneval přijde návštěvníků. Pochybnosti vyvstaly kvůli vysoké nemocnosti provázející poslední dny provozu místní školky. Za krátko však bylo jasné, že si na sál mlázovické Radnice našlo cestu mnoho pohádkových postavíček, zvírátek a všemožných příšerek, za velkého doprovodu rodičů, babiček, dědečků a dalších blízkých. Celkově se karnevalu účastnilo 70 dětí a 80 dospělých.

Učitelky místní školky si pro děti připravily mnoho her a soutěží o ceny. O hudební doprovod se postaral Mirek Dvořák, který děti roztančil chytlavými melodiemi. Nechybělo ani tradiční losování vstupenek o ceny, a tak se děti mohly ra-

dovat ze zajímavých výher. Velký zájem byl také o párek v rohlíku, tradiční to součást vstupenky.

I když venku panovalo jarní počasí vybízející spíše k práci na zahrádce nebo pěkné procházce, ti co navštívili karneval, jistě nelitovali. Je třeba také poděkovat všem pořadatelům, bez jejichž ochoty a obětavosti by si děti neodnesly tolik pěkných zážitků.

ČARODĚJNICE 2014

Zveme Vás na "Pálení čarodějnic", které se uskuteční ve středu 30. dubna 2014, cca od 20.30h za trafostanicí u koupaliště. Na tomto místě opět proběhnou pouze čarodějnice pro děti, **NELZE ZDE ODKLÁDAT VĚTVY A ROŠTÍ ZE ZAHRÁDEK ANI JINÝ ODPAD!!**

Místem pro odkládání roští je panelové plato, které je umístěno vlevo před Horvou (stejně jako v loňském roce). Na toto prostranství lze **pouze** do konce dubna přivážet větve, roští, zbytky trávy, listí a další rostlinné zbytky. Je přísně zakázáno odkládat zde jakýkoliv domovní či jiný odpad. V případě nedodržení těchto podmínek bude viník pokutován Odborem správních agend MěÚ Jičín.

MLÁZOVÍČTÍ VOJÁCI V RAKOUSKO-UHERSKÉ ARMÁDĚ - 8. DÍL

Po úspěšném seriálu, který mapoval osudy mlázovických rodáků na frontách první světové války v legiích, připravil pan Ivo John další zajímavé vyprávění, tentokrát o mlázovických vojácích, kteří bojovali přímo v Rakousko-Uherské armádě:

ANTONÍN A FRANTIŠEK JOHNVI

Otec Antonín a syn František Johnvi, čp. 104 z Přádovy ulice, nyní Na Rašelíně, byli vojáky 1. světové války rakousko-uherské armády.

Rodina Johnova se do Mlázovic přistěhovala z Lukavce do kamenného domku čp. 135 v Jičínské ulici pod poštou. Přivedl ji sem nejstarší člen rodu Jan John, nar. 12. 2. 1829, s ženou Františkou, rozenou Zapadlovou z Chlumu u Hořic, nar. 21. 3. 1836. Františka zemřela v mladém věku a to v roce 1891 v pouhých 55 letech. Z jejich potomků se čtyři dívky v obci provdaly a čtyři chlapi v poměrně mladém věku zemřeli - ve většině případů na souchotiny, jež lze také nazvat tuberkulózou plic z nedostatku řádného stravování. Tato nemoc se přenesla z jednoho na druhého, což u této choroby hrozilo velmi často.

Můj děda Antonín John se narodil 21.4.1870. Oženil se s Annou Likařovou, nar. 6. 4. 1873 v Nových Smrkovicích. V roce 1900 odkoupil domek v Přádově ulici čp. 104.

Na frontu 1. světové války narukoval někdy v roce 1916, tedy ve věku 46 let, což byl již v té době pro vojančení celkem pokročilý věk. Po odvodu, který se konal ve městě Jičíně, odjel s útvarem sestaveným z takového množství mužů, aby naplnil celý dlouhý vlak čítající posádku pluku. Dostal se k vojenskému útvaru s adresou Infanterist Antonín John Inf. Reg N 98 Vachdetachment Baros Sud – Ungarn. Toto je první informace vyčtená z pohledu od švagra Josefa Václavíka, posádkou v Žatci. Byl odeslán 21. 11. 1916. Z dalšího početného množství pohledů se dozvídáme, že děda Antonín většinu času trávil u výše jmenované posádky, kde zřejmě pro špatný zdravotní stav nebyl vybrán do žádné bojové akce. Koncem války byl propuštěn z armády úplně a navrátil se domů na léčení. Ale už bylo pozdě, neboť za několik dní zemřel. Jak napsal ve své kronice František Horák: „Antonín John zemřel na následky válečných útrap. Je možné, že byl poslán na vojnu ne zcela zdrav, ovšem musel splnit kvótu určenou k odvodu“. Na to, jestli je zdrav, či nemocen, na to se tak moc nehledělo.

Jeho žena Anna opustila tento svět v roce 1940. Dodejme, že tehdy byla ještě plná energie, neboť bez problémů po dobu mnoha let vedla selskou usedlost s hospodářstvím i domácností. Dožila se zhruba o dvacet let více než její manžel.

Můj otec František se na vojnu 1.

světové války dostal v pouhých 17 letech, o čemž svědčí první zaslaný pohled s datem 4. 2. 1917. Narodil se totiž na konci měsíce prosince a rovněž na konci století roku 1899. A proto se zde nabízí otázka, zda horliví vojenští činitelé v Čechách dokázali spočítat, kolik mu je vlastně let. Zatímco jeho otec narukoval coby poněkud vysloužilý voják, František poznal vojenský dril už jako nedospělý mladík.

Veškerá korespondence, která mu na vojnu k jeho útvaru docházela, měla úvod: Pan František John nebo ctěný pán pan Frant. John, Hernn Franz John, ale ani v jediném případě vojín, což je velmi zářející. V kasárnách kvůli jeho věku vznikaly problémy a kompetentní činitelé nevěděli, kam ho mají zařadit. Proto se stal asi na určitou dobu civilním zaměstnancem, neboť takto byl celý rok 1917 oslovován. Sloužil u pluku s touto adresou: Pan František John K. u K. Schutz. Reg. N. 11. 2 Ertz. Zug Tata – Tovaroš Ungarn.

K peripetiím, které měl otec ve službě za 1. světové války, nastala jiná okolnost a to, že před 2. světovou válkou v roce 1938 byl povolán do zbraně znovu. Měl se hlásit v městečku Železnici u Jičína. Tam jsme ho byli s mojí matkou a strýcem Stanislavem Dvořákem na kolech o jednom víkendů navštívit. Pamatuji si, že část vojáků již byla v uniformách s plnou polní umístěna ve škole (byli to asi záložáci z jičínských kasáren), zatímco ostatní se po několika dnech sjížděli do města a byli ještě v civilním oblečení.

Toto mužstvo o několika stovkách mužů mělo pomoci českému četnictvu s ochranou našeho obyvatelstva v pohraničí kolem Liberce a ve městě samotném před řádicími bandami Henleinovců, jejichž vůdcem byl Konrád Henlein – rodák z Vratislavic nad Nisou.

Po podepsání Mnichovské dohody „o nás bez nás“, kdy nás zástupci Anglie a Francie zradili – anglický premiér Chamberlain dokonce prohlásil: „Proč máme bojovat za zemi, kterou ani neznáme.“ Republika byla okleštěna o sudetská území kolem dokola. Byl dán rozkaz nic proti Němcům nepodnikat. Armádní jednotky byly staženy do kasáren. Civilisté byli propuštěni do svých domovů.

Co bylo pro otce nejhorší v jeho vojenském tažení, je bezesporu to, že se na vojně naučil kouřit, čemuž během dalšího života naprosto propadl. Ač byl v životě velmi klidný a uvážlivý člověk, v tomto směru byl zcela nepoučitelný. Nejenom, že si přivodil mnohé zdravotní problémy. V padesátém roce byl v jičínské nemocnici operován, kdy mu byla odebrána téměř polovina žaludku. Později u něho nastaly silné bolesti hlavy. O vyšetření v nemocnici nechtěl ani slyšet. S přibývajícím věkem se jeho stav zhoršoval, a když si nevěděl rady sám se sebou,

rozhodl se svůj život v roce 1959 ukončit. Nesmíme ale zapomenout, že na počátku druhé světové války po náhlém úmrtí matky v roce 1940 byl nucen převzít zemědělskou usedlost a za pomoci své manželky Marie rozené Dvořákové v tomto selském řemesle pokračovat. Zdravotní problémy mu už tehdy při jeho těžké a namáhavé práci velmi ztěžovaly život. Veškerá tíha při obsluze početného stavu dobytka zůstala na bedrech manželky, která se původně vyučila švadlenou. Práce v zemědělství pro ni jistě nebyla jednoduchá. Proto po desíti letech soukromého hospodaření přijal otec s velkou úlevou nabídku od Jiřího Kutnara st., Josefa Jiříčky z č.p. 6 za kostelem a Františka Maliny st. ke vstupu do plánovaného menšího zemědělského družstva.

Tuto myšlenku se podařilo uskutečnit v roce 1950 za spolupráce s Ladislavem Krejcarem, Františkem Zapadlem a ještě několika dalšími zemědělci jako byla rodina Lánských, Vojtěchova a Tauchmanova. Mechanizaci zajišťoval Josef Jiříčko, později jmenovaný ředitelem Krajské traktorové stanice v Hradci Králové. Prvním předsedou se stal František Malina, agronomem Jiří Kutnar. Funkci účetního družstva vykonával legionář a četnický strážmistr ve výslužbě František Velíšek, s jehož osudy jste se mohli ve zpravodaji seznámit už dříve. František John byl pověřen funkcí vedoucího rostlinné výroby, kterou vykonával až do svého předčasného skonu.

Antonín John (první stojící zprava) zaslal tento pohled přímo z fronty své rodině do Mlázovice, na Vánoce roku 1916

Pokud bychom chtěli osvětlit nelehké osudy a velmi pohnuté životní cesty bývalých vlastníků a obyvatel domu čp. 104, než se sem rodina Johnova přistěhovala, museli bychom se vrátit až do roku 1828. Tady, na gruntě Pekařovském, (příbuzný František Zeman postavil tuto malou dřevěnou chalupu o dvou místnostech a spižírnu), jehož majiteli se stali manželé Rejmontovi, kteří se zde usídlili na dlouhých 47 let a to až do roku 1875. V roce 1868 však Rejmontovi vyhořeli a v příštím roce, konkrétně 18. 6. 1869, dostal od obce František Rejmont povolení ke stavbě nového domu, který se již budoval z kamene.

V roce 1873 se do rodiny přistěhoval ženich jejich dcery Aničky, Václav Zítka z Vojic, který byl kameníkem a sochařem. Na dvoře stávaly nedokončené Zítkovi práce, sv. Josef s jezulátkem, jehož se podařilo zachránit. Ovšem sochy dvou lvů se zanedlouho ocitly v jednom stavení v obci. Zítkova sv. Václava můžete vidět i dnes a to ve Valdově při nové silnici k Proseči. Bohužel, v roce 1875, se Václav Zítka na poli Za Brankou z neznámých příčin zastřelil. Rok po této tragédii, tzn. v roce 1876, se sem přišel další amant a to František Šturma. Tento voják a dragoun ze Svatojánského Újezda a také vykutálený podvodník si vzal za ženu Aničku Zítkovou roz. Rejmontovou. Jak je vidět, ženiší se do domu jen hrnuli. Možná proto, že to byla rodina slušná a hlavně zámožná. Aby příhod a tragédií nebylo dost, nesmíme opomenout to, že i majitel domu čp. 104, František Rejmont, též zahynul za velmi záhadných okolností, o nichž bude ještě pojednáno.

Po Rejmontovi zdědil domek v roce 1876 již zmíněný František Šturma, kterému stodola s chlévem shořela a zůstalo mu kamenné stavení, které v roce 1900 odkoupil Antonín John, narozený roku 1870. Ten nejprve prodal domek čp. 135 svému zeti Josefu Urbanovi a za utržené peníze započal přebudovávat domek čp. 104 v Přádově ulici. Nejdříve vystavěl dvě místnosti z cihel směrem na západ a mezi původní kamenný domek postavil chodbu. Obě části spojil s novou vazbou zastřešením.

I když na nově přistavěnou cihlovou část obdržel nové číslo 105, rozhodl se, že to bude jeden dům s číslem 104. V pozdějších letech bylo stavení několikrát přestavováno až do dnešní podoby. František Rejmont, někdejší obyvatel z č.p. 104, byl významným občanem městečka Mlázovic, o němž dnes už většina občanů městečka nemá tušení. Když v roce 1854 nechal u pramenů, pod vrchem Maxincem, postavit malou dřevěnou kabinku, kde na koupající tekla studená pramenitá voda, položil tím základy k později proslaveným mlázovickým lázním. Matky s malými dětmi tam rády chodily a otužovaly je. V té době se v českých zemích šířila lidová vodol léčba, k jejíž obecné známosti přispěly pověsti o vodol léčeb-

ných úspěších slezského grafenberského sedláka Priessnitzze.

Vodol léčba byla ostatně prastarou, lidově prováděnou a používanou fyzikální metodou léčení, ať už v podobě studených nebo teplých koupelí. Přispívala k tomu i víra či pověra v léčebnou moc pramenité vody. To všechno byly asi podněty, které vedly v Mlázovicích ke vzniku lidových lázní a vodol léčby. Pod vrchem Maxincem vyvěralo v lesním zátiší sedm pramenů, což je číslo jistě pověřivé a tajemné, a proto je možné se domnívat, že i s tím byla spojena víra v jejich léčivou moc.

Později, roku 1859, vystavěl tu Rejmont, (dodáme že mu náležel pozemek a také velký kus lesa) na návrh Ladislava Riegla (lesního hoříckého velkostatku), dřevěnou roubenku se čtyřmi kabinkami, místností na bydlení a s kádí na ohřívání vody.

Dne 3. května 1863 se tu započalo pravidelně koupat. Při teplé koupeli se provádělo ujímání krve z vlásečnic - tzv. dávání baněk, což Rejmonta naučil mlázovický doktor Zych.

24. 2. 1876 lázně vyhořely a Rejmont do října postavil lázně kamenné. Poblíž stavby našli dělníci ráno Rejmonta utopeného ve vápenné jámě. Po lékařské prohlídce a dle výpovědi pochybných svědků bylo uznáno, že před nešťastnou událostí byl opilý. Mlázovičtí sousedi však mluvili jinak. Rejmonta líčili jako slušného člověka, který alkohol nepil. V tomto případě byla spravedlnost slepá na obě oči, neboť nikdo nebyl potrestán a to i přesto, že bylo vcelku jasné, kdo Rejmontovi do jámy pomohl. V soukromé kronice Františka Horáka se také píše: „V čp. 124 dlouhá léta bydlel Josef Gabriel – nedobrý člověk, kapelník a záletník, o němž lidská povídání praví takto: Josef Gabriel hodil zákeřně Rejmonta lázeň-

ského do jámy vápenné, který tam zahynul. Po Rejmontovi zůstala druhá dcera Marie, hodná a dobrá duše, která zmizela kdesi ve světě – nechtěla se dívat na krivdu spáchanou na jejím otci. Nemohla také s těmito podvodnými živly v obci žít. Se svojí matkou, která měla na této tragédii svůj podíl, se rozešla. Pan Horák o tom píše v další části: Josef Gabriel zde bydlel se svou ženou Marií, ovdovělou Rejmontovou, porodní babkou.“ Sousedé mlázovičtí k tomu dodávali, že manželka Rejmonta, rozená Šarková, dcera zchudlého doktora z Hradce Králové, se po smrti manžela zakrátko provdala za podezřelého Josefa Gabriela. Je to všechno jenom náhoda nebo dobře naplánovaný zločin?

Poté šly lázně z ruky do ruky, takže roku 1879 je koupil Antonín Hakl – obchodník čp. 7, který je od vdovy Rejmontové koupil za 500 zlatých a obratem je zase prodal Františku Novotnému z Chomutic za 1500 zlatých, který je pronajal MUDr. Josefu Urbanovi taktéž z Chomutic. Od roku 1903 už zde nikdo nebydlel, neboť se Novotný odstěhoval, aby byl od lázní co nejdále. 5. 6. 1904 lázně vyhořely.

Po smrti otce i matky držel lázně syn Miloslav Novotný. Kvůli finanční tísní je předal své sestřenci Kuběnové, choti kapitána čsl. armády. Od Kuběnové je koupil Němec Apltauer – kolaborant, který zemřel během pražského povstání v květnu 1945. Nyní je tento dům ve vlastnictví paní Vorlíčkové.

Na tomto místě se sluší ještě doplnit krátký životopis Františka Novotného.

Majitel lázní po Rejmontovi byl člověk chytrý, lidově řečeno mazaný všemi mastmi. Vystudoval hospodářskou školu v Libverdě. Po škole se začal živit pokoutně u advokacie a měl mnoho pojišťoven v zastupování, takže jezdil coby inspektor požárů. Měl svoje lidi, kteří spor odprísáhli. V obci se hovořilo, že lázně v Podlesí pronajal, aby mohly bez problémů vyhořet. Od pojišťovny poté obdržel tučný obnos. Protože tam nebydlel, podezření padlo na někoho jiného. On pouze inkasoval a dále bohatl.

Konec seriálu

Na závěr našeho seriálu o vojácích 1. světové války z řad mlázovických občanů by se slušelo poděkovat obecnímu kronikáři Martinu Vágenknechtovi, který mi poskytl mnoho zajímavých informací k danému tématu. Mlázovičtí jistě dobře vědí, že poměrně mnoho času věnuje doplňování svých bohatých vědomostí o občanech našeho městečka i okolních obcí. K bádání využívá také fondy Státního oblastního archivu v Zámrsku, kam zajišťují společně se synem Romanem Johnem. Ten se pro změnu zabývá dějinami vězeňství v českých zemích. Je mj. autorem publikace „Věznice Valdice v proměnách času 1857 – 2007“, kterou vydala Vězeňská služba ČR v roce 2012.

Ivo John

Rodina Antonína Johna. Jeho otec Jan John (nar. 12.2.1829), malý František (nar. 1899), dcera Marie na klíně své matky Anny (nar. 1873). Rodina Johnova přišla do Mlázovic z Lukavce v roce 1860

ZVÝŠENÍ KAPACITY VODOVODU V HOŘICKÉ

Městečko dokončilo novou část vodovodu na konci Hořické ulice, která zlepší dodávky pitné vody v této lokalitě a umožní připojení dalších odběratelů z rodinných domů.

V březnu stavby inženýrských sítí obvykle začínají, ale letos je tomu úplně jinak. Teplé počasí umožnilo v průběhu zimních měsíců realizovat dlouho zvažovanou výstavbu nové části vodovodního řádu a třetí březnový týden již mohla proběhnout kolaudace.

Doposud bylo v této lokalitě odkázáno několik rodinných domů i obecní hřbitov na jedinou přípojku s nedostatečnou kapacitou. To přinášelo řadu problémů, dodávka vody byla ve špičkách nedostatečná a technicky nebylo možné připojit další odběratele. Proto rozhodli zastupitelé městečka o nápravě situace. Snažení ještě urychlil záměr vybudovat nový chodník ke hřbitovu, který v jedné části kopíruje trasu vodovodu.

Stavební část nebyla příliš složitá, v trase chodníku byl položen nový řád. Z něj je odbočeno několik přípojek, včetně upraveného napojení obecního hřbitova. Trasa potrubí se zcela vyhnula soukromým zahradám, kudy vedla původní část.

Dílo je kompletně hotové, zbývají pouze úpravy vrchního terénu. Ty však budou provedeny v rámci pokládky nového chodníku. V případě, že městečko obdrží krajskou dotaci, chodci se bezpečně dostanou až ke hřbitovu. V opačném případě se zámková dlažba objeví v úseku od křižovatky ulice v Rybníčkách až po tabuli označující konec obce.

Dokončenou stavbou byl vyřešen poslední úsek s nevyhovujícím zásobováním pitnou vodou v městečku. Zajištěna je také možnost případného napojení nových domů, které mohou být v této lokalitě postaveny podle územního plánu.

Hasiči pomáhají kulturnímu životu v městečku

V pátek 7. března 2014 uspořádali mlázovičtí hasiči na sále Radnice svůj bál.

Na začátku čekalo na přítomné hosty překvapení. Místo tradičního zahájení, do sálu přijelo dřevěné hasičské auto a ostroměřský potěr předvedl svůj ostrý zásah. Děti byly velice šikovné, za což sklidily mohutný potlesk.

Poté se nástroj chopila tanvaldská kapela Kontakt, která měla v mlázovicích svoji premiéru. Návštěvníci plesu tančili dlouhé hodiny a k ránu odcházeli domů unavení, ale obohaceni o pěkné zážitky.

Ti, kteří měli štěstí, si také domu odnesli hodnotné ceny, které vyhráli při slosování vstupenek. Tombola byla opravdu bohatá, hasičům na ples věnovala cena řada firem i jednotlivců z širokého okolí.

Možnosti kulturního vyžití na malé obci jsou velmi malé, proto je dobře, že hasiči každoročně věnují velké úsilí na pořádání svého bálu. Zdatně pokračují v dlouholeté tradici započaté na počátku dvacátého století a také ukazují, že kromě pomoci v krizových situacích umí i jiné věci.

Nejmenší hasiči z Ostroměře předvedli rychlý zásah i ošetřování raněného. Foto Tomáš Čeřovský

Střípky z našeho městečka

- Počátkem února nastal problém s automatickým režimem obsluhy veřejného osvětlení. Ten způsobila vada řídicí jednotky systému. Proto docházelo k opožděnému zapínání světel, někdy svítila celou noc, jindy vůbec. Tento neuspokojivý stav byl terčem oprávněné kritiky mnoha obyvatel. Po výměně vadné komponenty se situace opět opakovala (byla dodána nová jednotka s vadným softwarem). Teprve druhý březnový týden výrobce zařízení svoji chybu napravil a od té doby opět systém veřejného osvětlení funguje, jak má. Světla jsou v provozu v nastavený čas, navíc je vše kombinováno s ohledem na aktuální počasí. Pokud je slunečno, zapínají se později a naopak. Celý provoz je tak co neekonomičtější.

- **Technická závada poznamenala také chod radničních hodin. Ciferník sice ukazoval správný čas, ale bití zvonů mu neodpovídalo. Ani po několika pokusech se nepodařilo problém odstranit, proto bylo odbíjení na nějaký čas zastaveno. Nyní je již opětovně v provozu, ale vzhledem ke stáří stroje a nejasné příčině se vše může opakovat.**

- Mnoho občanů městečka i dalších nájemců hrobových míst na hřbitově se často dotazovalo, proč tak dlouho po zimních měsících neteče voda na hřbitově. Důvodem je velká citlivost rozvodu na jakékoliv mrazy, trubky jsou v některých místech zcela odkryté. Letos se otevření vodovodu o několik dní opozdilo, z důvodu technického problému na nové přípojce (hřbitov byl na podzim přepojen na nové vedení na konci městečka). Systém musela zprovoznit až firma, která nový vodovod stavěla.

- **Jako každý rok, i letos, provedli pracovníci městečka důkladný úklid všech příkopů podél cest mezi Mlázovicemi, Konecchlumím, Šárovcovou Lhotou a Mezihorím a Chotčí. Nasbírali obrovské množství odpadů. Je zcela nepochopitelné, že v době sběrných dvorů a mnoha možností likvidace odpadů se stále najde tolik primitivů, kteří totálně znečistí životní prostředí v délce několika kilometrů. Bohužel, namísto aby odpadů ubývalo, je jich každoročně v příkopech více.**

- Městečko se snaží obnovovat původní krajinné struktury tak, jak je znali naši předci po staletí. Jedním z výrazných prvků je obnova alejí podél polních cest. Jakmile budou dokončeny pozemkové úpravy, bude výsadba častější. Jakýmsi předvojem bylo letošní vysazení několika švestek domácích u cesty do Kamenska. Jedná se o původní odrůdu, která je velmi vhodná do našich podmínek. Výsadba je a bude prováděna tak, aby nebránila zemědělské činnosti ani údržbě příkopů.

MLÁZOVICKÝ ZPRAVODAJ č.3/2014, vydáno 12.4.2014, nákladem 270 ks
Vydává: Městečko Mlázovice, Náměstí 4, 507 58 Mlázovice, obec@mlazovice.cz

Více informací o dění v městečku získáte na Internetu - www.mlazovice.cz